

*A hódítás
tíz szabálya*

*finep
selection*

S A R A H M A C L E A N

SARAH MACLEAN

*A hódítás
tiz szabálya*

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

*Chiarának, aki főiskolára ment,
de nem bánta,
hogy elloptam a könyveit.
És a macskáját.*

Előszó

Immáron tagadhatatlan tény, hogy London fiatal dámái között valóságos járvány terjed – a csapás már-már olyan tragikus méreteket ölt, hogy a legrosszabbal kell számolni.

Mi másról is lenne szó, mint a vénlányságról.

Szép városunk rendkívül gazdag hajadonokban, akik az árnyékos oldalon botorkálva nem részesülhetnek a házastársi boldogság meleg sugaraiból, így már az is egy bűntény határát súrolja, ha a társadalom eme ígéretes bimbóinak nem adunk alkalmat arra, hogy kivirágozhassanak!

És ezért, kedves Hölgylvolasóink, mindannyiunk érdeke, hogy valamennyien kézhez kapjuk ezen jól bevált és sokszor kipróbált praktikák listáját, mely megkönnyíthetné a feladatok feladatát: hogyan cserkészünk be egy férjet?

A következőkben nagy szerénységgel bemutatjuk Önöknek a hódítás tíz szabályát.

Gyöngyök és peleringek

1823. június

Townsend Park
Dunscroft, Yorkshire

Lady Isabel Townsend az ütött-kopott hallban álldogált, abban a házban, amit mindig is otthonának nevezett, és megpróbált úrrá lenni a fülzúgásán. Bizalmatlanul méregette a szikár, sovány férfit, aki most ott állt előtte.

– Szóval önt az apám küldte?

– Pontosan.

– Meg tudná ismételni még egyszer, amit az imént mondott? – kérdezte Isabel, abban reménykedve, hogy biztosan csak rosszul hallotta, amit ez a roppant mód hívatlan vendég az előbb kiejtett a száján.

A férfi olyan visszataszító módon mosolygott, hogy Isabel szinte émelyegni kezdett.

– Nagyon szívesen.

Ezt a kevés szót is olyan élvezettel nyújtotta el, hogy azok már szinte minden teret betöltöttek közöttük.

– Mi vőlegény és menyasszony vagyunk.

– És ön a mi szó alatt vajon kit is ért?

– Önt értem – és magamat. Össze fogunk házasodni.

Isabel megrázta a fejét.

– Sajnálom, de mi is az ön becses...

A férfinak úgy tűnt, rosszulesik, hogy Isabel a bemutatkozáskor nem szentelt neki kellő figyelmet.

– Asperton – mondta pikírtén. – Lionel Asperton.

Isabel elhatározta, hogy később, nyugodt körülmények között ezt a pompázatos nevet ráérősen ízlelgetni fogja. De most a férfival

kellett leszámolnia. Aki egyébként nem is tűnt olyan nagyon ravasz-
nak. Nem is csoda, apja barátai ritkán tűntek ki intelligenciájukkal.

– És ez hogyan alakult így, hogy mi jegyesek vagyunk, Mr. As-
perton?

– Megnyertem magát.

Isabel becsukta a szemét, és megpróbálta megőrizni a nyugalmat,
leplezni a benne fellobbanó dühöt és szégyent – melyek őt ilyen-
kor *mindig* ellepték. Nyugodtan viszonozta a férfi vizenyős pillan-
tását.

– Ön megnyert engem?

– Meg bizony. Az apja önt tette fel tétre.

A férfiban még annyi illendőség sem volt, hogy egy kis zavart
színleljen.

Isabel fújta egyet, hogy némileg úrrá legyen a haragján.

– Mennyi volt a tét?

– Száz font.

– Nahát, az is több mint a semmi.

Asperton ezt a különös megjegyzést egy legyintéssel elintézte és
közelebb lépett. Mosolya jelezte, hogy teljesen biztos a dolgában.

– Nyertem, ön pedig az enyém. Ez így jogszerű – mondta. Kezét
Isabel felé nyújtotta, és megsimogatta a lány arcát. Ezután suttogóra
vette. – Jól fogjuk magunkat érezni mind a ketten.

A lány mozdulatlanul állt, próbálta visszafojtani azt az irtózatot,
ami elfogta.

– Ebben én nem lennék olyan biztos.

A férfi előrehajolt, Isabel pedig megbabonázva nézte a száját, pi-
ros, viaszosan csillogó ajkát. Akaratlanul is hátrahőkölt, amikor
Asperton újra megszólalt:

– Akkor másképp kell jobb belátásra bírnom magát.

Tolakodó közelsége elől addig manőverezett, míg egy régi, elnyűtt fotel nem került kettejük közé. Asperton villámló szemmel próbálta becserkészni.

Úgy tűnik, hogy szeret vadászni.

Isabel tudta, hogy a jelenetnek ezen a ponton kell véget vetnie.

– Attól tartok, hogy fölöslegesen tett meg egy ilyen hosszú utat, Mr. Asperton. Tudja, én már réges-rég nagykorú vagyok és az apámnak... – ennél a szónál megtorpant, valahogy kellemetlen utóíze volt – tudnia kellett volna, hogy engem nem lehet csak úgy nyemérenként felkínálni. Ez soha nem működött és ezúttal sem fog.

Asperton szeme tágra nyílt a csodálkozástól.

– Micsoda? Már korábban is csinált ilyet az apja?

Nem is egyszer.

– Jól látom, hogy maga teljesen tisztességesnek tartja, ha valaki a lányát teszi tétre, de az már sérti az érzékenységét, hogy ez korábban már többször is előfordult?

– De még mennyire! – hápogott Asperton.

Isabel hunyorogva méregette állítólagos jegyesét.

– De miért?

– Mert az apja akkor adós marad!

Ez az ember minden kétséget kizáróan az apja ismerőse.

– Ha ön szerint a helyzet csupán emiatt tarthatatlan... – Isabel sarkon fordult és szélesre tárta az ajtót. – Ahogy az imént mondtam, nem ön az első. Pontosabban ön a hetedik, aki azt állítja, hogy a menyasszonya vagyok. – Elképedt arckifejezését látva nem tudott nem mosolyogni. – Ilyenformán pedig sajnálatos módon ön lesz a hetedik, aki feleség nélkül hagyja el Townsend Parkot.

Asperton hirtelen egymásutánban kinyitotta, majd becsukta a száját. Húsos ajkai pontyra emlékeztették Isabelt.

Ötig számolt.

A többségük már azelőtt felrobbant, hogy eljutott volna ötig.

– Ezt nem hagyom annyiban! Feleséget ígértek nekem! Egy gróf lányát! – Magas orrhangon kezdett beszélni. Ilyen hangon valahogy mindig azok a kellemetlen semmirekellők hadováltak, akik az apja cimborái voltak.

Már több mint egy fél évtized is eltelt azóta, hogy az apját utoljára látta.

Karba tette a kezét és próbált nagyon együtt érzően pislogni.

– El tudom képzelni, hogy nem kevés hozományról is szó esett, ugye?

A férfi szeme felcsillant, mint aki örül, hogy végre megértették.

– Pontosan.

Majdnem megsajnálta. Majdnem.

– Nos, attól tartok, hogy e tekintetben is ki kell hogy ábrándít-sam. – A férfi a homlokát ráncolta. – Kér egy teát?

Isabel valósággal látni vélte, hogy a férfi fejében a fogaskerekek milyen lassan forognak.

– Nem! Nem kérek teát! Feleségért jöttem és esküszöm, hogy csak feleséggel fogok innen elmenni! Méghozzá önnel!

Isabel próbálta megőrizni az önuralmát, sóhajtott, és így szólt:

– Pedig reméltem, hogy eddig a pontig nem jutunk el.

A férfi félreértette a szavait, és kidüllesztette horpadt mellkasát.

– Ezt el tudom képzelni. De addig nem teszem ki innen a lábam, míg nem kapom meg a feleséget, akit megígértek nekem! Ön már hozzám tartozik! A jog szerint!

Ezzel nekiesett. *Mindig ez történt.* Kitért, a férfi pedig a nyitott aj-tón keresztül kirepült a hallba.

Ahol már várta három nő.

Isabel nézte, ahogy felegyenesedett. A nők ekkor, akár a jól képzett katonák mintegy sorfalba rendeződtek, védőfalat képeztek a férfi és a bejárat között. Efféle nőket még biztosan nem látott.

Már ha egyáltalán észrevenné, hogy nőkkel van dolga.

Isabelnek mindig is az volt a véleménye, hogy a férfiak hajlamosak csak azt látni, amit látni akarnak.

Nézte, ahogy a férfi pillantása a szakácsról a lovászra, a lovászáról a komornyikra vándorol.

– Mégis mi ez az egész? – mordult rá Isabelre.

A lovász összetekert lovaglóostorát a bricsesz nadrágjához ütötte. A tompa puffanástól Asperton összerándult.

– Nagyon nincs ínyünkre ez az emelt hang, ahogy a hölgygel beszél, sir.

Isabel nézte, ahogy a férfi keszeg torkában az ádámcsutkája fel-le vándorol.

– Ö... én...

– Nos, ahogy a helyiséget elhagyta, teljesen nyilvánvaló, hogy nem úriember. – A szakácsnő súlyos sodrófájával a fogadószoa ajtaja felé mutatott.

A férfi Isabelhez fordult, aki csak vállat vont.

– Bizonyára nem akarta ilyen stílusban rávetni magát Lady Isabelre – mondta a komornyik, aki kifogástalan öltözékben a szabalyája pengéjét vizsgálta. Isabel direkt nem nézett oda, ahol a régi, minden bizonnyal teljesen tompa szablya még az előbb lógott.

Háromjuknak jó érzékük volt a drámai előadásokhoz.

– Én... dehogy!

Az ezt követő csendben Isabel csak arra várt, hogy Mr. Asperton homloka gyöngyözni kezdjen az izzadságtól. Nézte, ahogy a mellkasa

egyre gyorsabban emelkedett és süllyedt, és csak ekkor döntött úgy, hogy beavatkozik.

– Mr. Asperton éppen távozni készült – mondta segítőkészen. – Nem igaz, sir?

A férfi idegesen bólintott, továbbra is megbabonázva nézte Kate lovaglóstorát, amivel az lassan, fenyegetően köröket írt le.

– De, persze.

– Nem hiszem, hogy bármikor újra megtisztelne bennünket látogatásával, nemdebar, sir?

A férfi egy jó ideig nem válaszolt. Csak amikor Kate a lovaglóstort nagy puffanással földre ejtette, riadt fel a transzból és a fejét rázta.

– Nem, nem hinném.

Isabel csodálkozva nézett és a hangja suttogásba ment át.

– Nem hiszi? Szerintem biztos benne, sir.

Jane a szablyája hegyét a márványpadlóhoz koppantotta, ami a nagy, üres helyiségben hangosan visszhangzott.

A férfi a torkát köszörülte.

– Természetesen biztos vagyok benne. Nem. Nem jövök vissza.

Isabel erre mosolygott, szélesen és barátságosan.

– Ez remek. Biztos vagyok benne, hogy egyedül is kitalál. – Az ajtóra mutatott, amely mellett a három nő állt sorfalat.

– Ég önnel, Mr. Asperton!

Ezzel visszament a fogadószobába, bezárta maga mögött az ajtót, és még éppen időben ért az ablakhoz, hogy lássa, amint a hórihorgas férfi lefelé rohan a kúria lépcsőjén, felpattan a lovára és olyan fejvesztve lovagol el, mintha a pokol kutyái üldöznék.

Nagyot sóhajtott.

És csak ezután engedett szabad folyást a könnyeinek.

Az apja őt tette fel tétre.

Megint.

Az első alkalom fáj neki a legjobban. Azt hihetné az ember, hogy időközben már hozzászokott, de mégis minden alkalommal fájdalom járta át.

Mintha azt hinné, hogy egyszer másképp lesz minden. Hogy a Lottólordból végre visszaváltozik igazi apává.

Mintha egyszer szerethetné végre és törődne vele.

Egy pillanatig megengedte magának, hogy az apjára gondoljon. A Lottólordra. A férfit, aki képes volt arra, hogy a feleségét és a gyerekeit vidéken hagyja, azért, hogy ő Londonban pazarló, kicsapongó életet élhessen. Az a férfi, aki semmivel és senkivel nem törődött: sem a felesége halálával, sem azzal, hogy az összes cseléd lelépett, akik egy nappal sem akartak tovább fizetés nélkül dolgozni. Nem beszélve a lánya számolatlanul küldött leveleiről, amelyekben könyörgött neki, hogy jöjjön vissza Townsend Parkba, és óvja meg a pusztulástól az egykor virágzó birtokot, ha nem is az ő kedvéért, de legalább a fia, az örököse miatt.

Egyszer valóban visszajött...

De nem, arra nem is nagyon akar visszagondolni.

Az apja. A férfi, aki az anyját megfosztotta minden életkedvétől, aki miatt az öccse azt sem tudja, mi az, hogy apa, hiszen a távozásakor alig volt egyéves.

Ha nem hagyta volna cserben a családját, akkor Isabelnek nem kellett volna felelősséget vállalnia Townsend Parkért. De ő felnőtt a kihíváshoz és mindent megtett, amire csak képes volt, hogy megmaradjon a ház és enniavaló kerüljön az asztalra. A birtok már réges-rég nem volt jövedelmező, a lakóit és bérlőit azonban még a felszínen tudta tartani, míg az apja a birtokból származó minden jövedelmet az utolsó pennyig botránnyos tevékenységeire költötte.

Mindig volt mit enniük, a Lottólord borzasztó híre pedig távol tartotta a látogatókat. Az elit kíváncsi tekinteteitől távol Isabel saját belátása szerint tudta működtetni és lakókkal benépesíteni a főépületet és a gazdasági épületeket.

Ami viszont nem tartotta őt vissza attól, hogy időnként azt kívánja, bárcsak minden másképp lenne.

Mennyire szeretett volna úgy élni, ahogy egy gróf lányához méltó. Arról álmodozott, hogy bárcsak gondtalanul nőhetett volna fel, abban a tudatban, hogy egyszer felragyog az ő csillaga és úgy udvarolnak neki, ahogy a nagykönyvben meg van írva: egy olyan férfi, aki önmagáért szeretné és nem egy szerencsejátékban nyerné meg őt, mint nyereményt.

Azt kívánta, hogy bárcsak ne lenne ilyen borzasztóan egyedül.

Nem mintha a kívánságai bármikor megvalósultak volna.

Amikor hallotta, hogy mögötte valaki halkán kinyitja az ajtót, majd becsukja, önironikusan felnevetett és letörölte a könnyeket az arcáról. Amikor megfordult, Jane okos tekintetével találkozott a pillantása.

– Nem kellett volna megfenyegetned.

– Megérdemelte – mondta a komornája határozottan.

Isabel bólintott. Aspertonnak az apja miatt is meg kellett bűnhődnie. Erre megint könnyes lett a szeme, de visszafojtotta a sírását.

– Gyűlölöm – suttozta.

– Tudom – mondta Jane, és nem mozdult az ajtóból.

– Ha most itt lenne, akkor meg tudnám ölni.

Jane bólintott.

– Úgy tűnik, hogy erre már nem lesz szükség. – Egy levelet mutatott. – Isabel, a gróf... a gróf meghalt.

1. fejezet

*K*edves Olvasónk, vajon mit érnének ezek a leckék egy olyan potenciális lord nélkül, akit valóban érdemes levadászni? Olyan úriember nélkül, akinél bevethetnénk szorgalmasan megszerzett ismereteinket? A válasz természetesen az, hogy szinte semmit.

De vajon nem mondhatjuk szerencsésnek magunkat, hogy szép városunk oly gazdag a legjobb és legragyogóbb férfiakban, sármőrökben és rajongóikban, valamint valóságos kincsesládája a vagyonos és házassulásra vágyó független férfiaknak, akik magányosan róják utcáinkat, és már csak egy feleség után áhítoznak?

Rémisztő feladatnak tűnhet, hogy egyedül rábukkanjunk az úriemberek eme pompás példányaira, de ne csüggedjen, drága Olvasónk! Mi már elvégeztük Ön helyett ezt a munkát és átfésültük a várost olyan lordok után kutatva, akik a legérdemesebbek az Ön értékes, szabadon szárnyaló figyelmeire.

Szenteljük tehát figyelmünket annak a férfinak, aki az elejtendő férfiak listáján az első helyen szerepel...

Gyöngyök és pelérinek

1823. július

Az utolsó csepp az volt a pohárban, hogy a szőkeség rákacsintott, miközben az italát töltötte.

Lord Nicholas St. John halkan szitkozódott és még mélyebbre süppedt a foteljában. Ki gondolta volna, hogy London női lakosai teljesen megbolondulnak attól, hogy egy ostoba női magazin valakit a legkívánatosabb férfinak minősít?

Eleinte még szórakoztatónak találta. Aztán jöttek az első meghívások. St. Jamesben lévő házában alig ütötte el az óra a kettőt, amikor Lady Ponsonby toppant be váratlanul, állítólag azért, hogy tanácsot kérjen egy nemrég Dél-Olaszországból hozatott szoborral kapcsolatban. Egy olyan kellemetlen nőszemély, mint Lady Ponsonby csak egy okból jöhetett egy független férfi házába, és Nick biztos volt abban, hogy ez az ok Lord Ponsonbynél nem találna megértésre.

Ezért is menekült el otthonról. Először a Királyi Régiségkutató Társaság könyvtárában sáncolta el magát, ahol senki nem hallott a női magazinokról, az pedig végképp kizárt volt, hogy bárki olvasta volna őket. Sajnos a lap firkásza alapos munkát végzett, mert alig telt el egy óra és egy inas már közölte vele, hogy négy, különböző korú és rangú hölgy szeretné véleményeztetni a márványszobrocskáit, és ragaszkodnak ahhoz, hogy Lord Nicholas személyesen foglalkozzon velük.

Nick már a gondolatba is beleborzongott.

Busásan fizetett az inasnak diszkréciójáért, és innen is kereket oldott, ezúttal igen méltatlan módon, az épület hátsó bejáratán keresztül. Egy szutykos mellékutcába jutott, amely aligha javíthatott a hangulatán. Mélyen a homlokába húzott kalappal vergődött el újabb menedékéhez, a *Kutya és galamb* fogadóhoz. Már órák óta itt bujdokolt egy sötét sarokban.

Másképpen kifejezve csapdában csücsült.

Ha egy vonzó pincérlány szép szemeket meresztett rá, rendszerint örömmel vette szemügre a bájait. De ez a bizonyos szőkeség ezen a napon már nemének tizennegyedik képviselője volt, aki Nick bájait vette teljesen leplezetlenül szemügre, és lassan kezdett elege lenni. Mogorván bámult először rá, aztán a sörére és egyre ingerültebb és bosszúsabb lett.

– El kell tűnnöm ebből az átkozott városból!

Az asztal másik végén felhangzó mély, dörgő nevetés egy cseppet sem vidította fel.

– Egy percig se hidd, hogy ha akarnálak, ne tudnálak visszaküldeni Törökországba – morogta Nick.

– Ne tedd! Nem szívesen hagynám ki ennek a vígjátéknak az utolsó felvonását. – Durukhan, hű barátja és társa, megfordult, sötét szemét a fiatal nőn legettetve. – De kár, engem egy pillantásra sem méltat!

– Okos lány.

– Az a valószínűbb, hogy mindent elhisz, amit a női magazinokban olvas. – Rock – ez volt Durukhan keresztneve – felnevetett, amikor Nick csak még jobban elkomorult. – Ne csináld már Nick, mi ebben az annyira szörnyű? A londoni nők már rég tisztában vannak a te... adottságaiddal.

Nick lelki szemei előtt felrémlettek a nagy halomban álló meghívók, amelyek otthon várták, olyan családoktól, ahol házasulandó lány akadt. Nagyon kortyolt az italából, letette az ónkorsót az asztalra, és ezt dünnyögte:

– Hiszen éppen ez a legrosszabb!

– Én a te helyedben kihasználnám a helyzetet. Most minden nőt megkaphatsz, akit csak akarsz.

Nick jéghideg pillantást vetett a barátjára.

– Köszönöm szépen, de ezen a téren az átkozott cikk nélkül sem szenvedtem hiányt.

Rock válaszul csak halkán dűnnyögött valamit, megfordult és intett a fiatal felszolgálónak, aki úgy pattant oda, mint a kilótt nyíl. Mélyen az asztal fölé hajolt, hogy bemutassa Nicknek kerekded idomait, majd halkán így búgott:

– Óhajt valamit, mylord?

– Így is mondhatjuk – jött Rocktól a válasz.

Az arcátlan hölgyemény leült Nick ölébe és hozzádörgölözött.

– Mindent meg tudok adni neked, amit csak kívánsz, drágám. Bármit, amit csak akarsz.

Nick levette a nő karját a válláról és kihalászott egy ötshillingest a zsebéből.

– Csábító ajánlat, az egyszer szent – mondta, a kezébe nyomta az érmét és felemelte az öléből. – Sajnos csak még egy sört kérek. Ma este máshol keress magadnak társaságot.

A hölgy egy pillanatra láthatóan csalódottnak tűnt, majd a tekintete Rockra vándorolt, és elismerő pillantással nyugtázta széles mellkasát, barna bőrét, erős karját.

– És te velem tartasz? Vannak olyan lányok, akik nem szeretik az ilyen sötét bőrű fickókat, de én azt hiszem, hogy mi ketten jól kijönnénk.

Rock nem mozdult, de Nick látta, hogy a tartása megfeszült, amikor a nő ilyen nyíltan utalt külső adottságaira.

– Menj innen! – bökte ki és elfordult.

A nő a kettős visszautasítástól sértetten elvonult, Nick reményei szerint azért, hogy sört hozzon nekik. Ahogy körülnézett, látta, hogy azonnal újabb nők célkeresztjébe került.

– Ezek olyanok mind, mint a ragadozó állatok.

– Csak üdvözölni lehet, ha a *bulan* végre megtudja, hogy milyen az, ha őrá vadásznak.

Nick fintorgott a szó hallatán. Ez volt a neve Törökországban, de már évek óta nem hívta senki *bulannak*, azaz vadásznak. Időközben a név el is veszítette a jelentését, már csak a múlt emléke volt azokból az évekből, amelyeket Keleten, az Oszmán Birodalom mélyén töltött, ahol a valódi nevét nem ismerték, csak a tehetségét használták, amely végül a végzetévé vált.

A sors iróniája, gondolta, hogy a törökországi időszak akkor ért váratlan véget, amikor egy nő kivetette a hálóját a *bulanra*, ő pedig elkövette azt a hibát, hogy engedte, hogy a nő rabul ejtse. A szó szoros értelmében.

Huszonkét napot sínylődött egy török börtönben, akkor szabadította ki Rock és csempészte Görögországba, ahol Nick a *bulantól* örökre búcsút vett.

Többnyire örült annak, hogy békésen éldegél Londonban, és csak a birtokával meg a régiségeivel törődik. De időnként már hiányzott neki a régi élete.

Határozottan jobban szeretett vadászni, mint ha rá vadásztak.

– A nők mindig így viselkednek a jelenlétben – zökkenett ki Rock a töprengéséből. – Csak ma érzékenyebb vagy erre. Nem mintha érteném, hogy mit esznek egy ilyen rond...

– Kérsz egy verést?

Rock szélesen elvigyorodott.

– Egy kocsmai verekedés aligha számít elfogadható viselkedésnek az úriemberek díszpéldányától.

– Megéri a kockázatot, hogy ezt a vigyort lemossam az arcodról.
Rock nevetett.

– Úgy tűnik, hogy elhomályosítja az agyadat ez a fokozott érdeklődés, ha tényleg azt hiszed, hogy engem meg tudsz verni. – Ahogy az asztalra támaszkodva előredőlt, még hangsúlyosabbá vált nagy termete. – Hová lett a humorod? Pompásan szórakoznál, ha mindez velem történne. Vagy a testvéreddel.

– De velem történik. – Nick körbenézett a helyiségben és felsőhajtott, amikor kinyílt az ajtó és látta, hogy egy magas, sötét hajú férfi lép be a fogadóba. A vendég megállt az ajtóban, tekintetével ő is végigpásztázta a zsúfolt pubot, mielőtt Nicket megpillantotta volna. Felderült az arca, és átfurakodott a tömegben.

– Ne fessd az ördögöt a falra... – szólt Nick, jelentőségteljes pillantást vetve Rockra. – Te tényleg azt akarod, hogy visszaküldjelek Törökországba, ugye? Titokban mindenáron ezt akarod elérni.

Rock is futó pillantást vetett a válla felett az érkezőre és vigyorgott.

– Csúnya dolog lett volna a részemről, ha kihagyom ebből a mókából.

– Hogy te milyen figyelmes vagy! – felelte Nick szárazon.

– Micsoda szerencse! Álmodni sem mertem volna, hogy csak a közelébe kerülhetek a londoni lordok legpompásabb példányának! – szólalt meg egy mély, vidám hang. Nick ikertestvére, Gabriel St. John, Ralston márki lépett az asztalukhoz. Rock örömeiben felugrott, hátba veregette Gabrielt és invitálta, hogy foglaljon helyet a körükben. Ralston leült, majd így folytatta: – Bár gondolhattam volna, hogy itt találalak... – hatásszünetet tartott. – Vagyis hogy itt bujkálsz, te gyáva nyúl.

– Éppen azt fejtegettem neki, hogy akkor bezzeg pompásan szórakozna az ön kínládásán, ha *önt* kiáltották volna ki London legvonzóbb férfiának – mondta Rock nevetve, mire Nick morcosan felvonta a szemöldökét.

Gabriel vigyorogva hátradólt.

– Az biztos. De most úgy tűnik, hogy nem vagy valami vidám hangulatban, drága öcsém. Mi a baj?

– Minden bizonnyal azért jöttél, hogy kárörvendőn vigyorogj a helyzetem miatt – morogta Nick. – Nincs jobb dolgod? Miért nem maradtál otthon és leled örömeidet fiatal arádban?

– Nála nagyobb örömet semmi nem okoz – felelte Gabriel ellágyulva. – De ma szó szerint kitett otthonról, hogy keresselek meg. Csütörtökön nagy vacsorát rendez és rátok is számít. Elviselhetetlen számára a gondolat, hogy Lord Nicholas magányosan, egyedül járja az utcákat és feleség után sóvárog.

Rock vigyorgott.

– Valószínűleg pontosan ezt tenné, ha nem hívnátok meg.

Nick szándékosan nem hallotta meg a megjegyzést.

– Callie ilyen szemetet olvas? – Azt feltételezte, hogy a sógornője felette áll az ilyen dolgoknak. Ha ő is olvassa a *Gyöngyök és pelerinákat*, akkor tényleg nincs menekvés.

Gabriel előrehajolt.

– Eláruljak nektek valamit? Az e heti számot mindannyian elolvastuk. Nick, gratulálok, hogy valamelyest helyreállítottad a St. John név régi fényét.

Éppen ebben a pillanatban jött vissza a pincérlány és tette le a frissen töltött korsókat az asztalra. Meglepetés, majd öröm villant fel a szemében, amikor pillantása Nickről Gabrielre vándorolt, majd vissza. Ritkán látni ikreket, ezért a St. John fivérek mindig magukra vonták a tekinteteket, ha együtt mutatkoztak. De Nicknek lassan kezdett elege lenni a felhajtásból, és elfordult. Gabriel busás borralót adott a lánynak, majd így szólt:

– Persze meg lehet érteni, hogy azok a nők, akik utánam epekednek, teljesen magukon kívül vannak, ha kapnak egy második esélyt. Igaz, hogy te nem vagy márki, de legalább majdnem olyan jóképű vagy, mint én.

Nick látható ingerültséggel nézett a testvére és a barátjára, akik felszabadultan nevettek. A kupáját felemelve így szólt:

– Menjetek a pokolba!

A testvére is megemelte a söröskorsóját.

– Szívesen megnéznék egy ilyen szorult helyzetben. Tudod, Nick, nem az a legrosszabb dolog a világon, ha az ember jó partinak számít. Biztosíthatlak arról, hogy a házasság egyáltalán nem az a börtön, aminek egykor tartottam. Sőt, nagyon is élvezetes dolog.

Nick hátradőlt.

– Callie nagyon megszelídített téged, Gabriel. Már nem emlékszel, mennyire meggyötörtek a figyelmedre áhítózó, rámenős anyukák és édes leánykaik?

– Alig dereng valami – legyintett mosolyogva a testvére.

– Valószínűleg mert Callie volt az egyetlen, akit nem ijesztettek el a kicsapongásaidról és erkölcstelenségedről szóló híresztelések – mondta Nick. – Az én jó hírem kevésbé hever romokban, mint a tied akkor, ezért sajnos értékesebb fogásnak számítok.

– Én csak annyit akartam mondani, hogy a házasság jót tenne neked.

Nick olyan hosszan bámulta szótlantul a sörét, hogy már azt hitték, nem felel, de aztán mégis megszólalt.

– Szerintem mindnyájan tisztában vagyunk azzal, hogy a házasság nem nekem való.

– Csak emlékeztetni szeretnék arra, hogy korábban ezt rólam is el lehetett mondani. Nem minden nő olyan, mint az az alattomos bestia, aki miatt majdnem fűbe haraptál Törökországban – dünyögte válaszul Gabriel.

– Nem ő volt az első – emlékeztette Nick a fivérét, és nagyot kortyolt az italából. – Köszönöm, de megtanultam, hogy a nőismerőseimmel kialakított kapcsolataim a legszükségesebbre korlátozódnak. Csak röviden és érzelmek nélkül.

– Én a rövideggel annyira azért nem vágnék fel – évődött Rock Gabrielre kacintva, majd Nick felé fordulva folytatta. – St. John, neked nem azokkal a nőkkal van bajod, akik utánad loholnak, hanem azokkal, akik után te loholsz. Ha nem hagynád, hogy az áldozat szerepét játszó nők olyan könnyen elcsábítsanak, akkor biztosan több szerencséd lenne a szebbik nemnél.

Rock ezzel semmi újat nem mondott neki. Nick maga is tudta, hogy mindig is vonzódott a bajban lévő nőkhöz. Ők voltak a gyengéi, és ez az élete során több bosszúságot, mint örömet okozott neki, de mégis képtelen volt ellenállni nekik.

Ezért távolságtartó lett a nőkkal szemben. Világos szabályokat állított fel: nem tart szeretőket és szó sem lehet rendszeres légyottokról. Feleségről pedig végképp nem.

– Nos, így vagy úgy – Gabriel újra könnyedebb hangot ütött meg –, én mindenesetre pompásan fogok szórakozni a téged fényező hírek miatti vesszőfutásodon.

Nick ivott egy korty sört, félretolta a kupát és hátradőlt, kezét az asztalon hagyva.

– Sajnos ki kell ábrándítsalak. Nem áll szándékomban semmilyen vesszőfutásban részt venni.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Valóban? Akkor hogyan akarod elkerülni a londoni hölgyeket, a legkiválóbb férfivadászokat?

– Nem lesz mire vadászniuk, ha a zsákmányuk elhagyja a vadászterületüket – jelentette ki Nick.

– El akarsz utazni? – Gabriel szemmel láthatóan nem örült. – Hová?

Nick vállat vont.

– Már így is túl sok időt töltöttem Londonban. Talán a kontinensre. Vagy vissza Keletre. Vagy Amerikába? Rock, már hónapok óta égsz a kalandvágtyól. Hová szeretnél utazni?

– Keletre nem – felelte Rock határozottan. – Legutóbbi keleti utunk élénken él az emlékezetemben, és a megismétlése kevésbé tűnik vonzónak a számomra. Azt a vidéket egy időre nagy ívben elkerülném.

– Ebben igazad van – felelte Nick. – Akkor irány Amerika!

Gabriel a fejét rázta.

– Akkor legalább egy évig távol lennél. Elfelejtetted, hogy van egy húgunk, akit éppen csak bevezettünk a társasági életbe, és udvarló kellene neki? Nem válhatsz egyszerűen kámforrá és hagyhatsz rám mindent, csak azért, mert félsz egy maroknyi hölgy fokozott érdeklődésétől.

– Egy maroknyi!? – tiltakozott Nick. – Rajokban támadnak! – Kis szünetet tartott, közben a lehetőségeit mérlegelte. – Mindegy, hová megyek, csak ne legyenek ott nők.

– Egyáltalán egy se? – kérdezte Rock aggódva.

Nick az este folyamán most nevette el magát először.

– Természetesen azért ez így túlzás. De túl nagy kívánság, ha olyan nőt nem akarok látni, aki olvasta ezt az ostoba magazint?